Р Е Ш Е Н И Е
№ 39633

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 61 състав,** в публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **9345** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба от С. М. Г. срещу Заповед GPAM -2629561/17.07.2026 г. , издадена от старши полицай в 06 РУ –СДВР -И. Г. Х., с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ на основание чл.171 т.1 Б.З) ГГ) от ЗДВП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушение на материалния закон и административнопроизводствените правила. Посочва, че в случая не е осъществила нито една от хипотезите, предвидени в нормата на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, като за процесния автомобил е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите веднага след извършената проверка. Моли съда за отмяна на оспорената заповед.
В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Не претендира разноски
Ответникът – старши полицай в 06 РУ –СДВР- И. Г. Х., редовно призован, не се явява и не се представлява. Представя писмени бележки чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт А. А., в които са изложени съображения за законосъобразност на оспорената заповед.
Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.
Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM -2629561/17.07.2026 г. , издадена от старши полицай в 06 РУ –СДВР –И. Г. Х., на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че на 17.07.2026 г. около 21:31 часа в [населено място], [улица]с посока на движение от ул. Промишлена зона към [улица]пред бл.422 жалбоподателя управлява личният си лек автомобил „А. А6“ с рег. [рег.номер на МПС] със служебно прекратена регистрация от 10.03.2026 г. по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДВП.
При извършена проверка от полицейски служители на МВР е издаден Акт за установяване на административно нарушение № GA 5329957/17.07.2026 г. за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. 1, от ЗДвП – за това, че жалбоподателя управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.
В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и тези представени от жалбоподателя, полица за заплатена застраховка "Гражданска отговорност за автомобила, медицинска документация. Допълнително от ответника са представени доказателства за компетентност на органа, издал процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка.
От правна страна съдът намира следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представените по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, както и Заповед № 513з-12086/14.10.2026 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи и удостоверение от 29.07.2026 г. от Началника на отдел „Човешки ресурси“ – СДВР за назначаване на длъжност - старши полица на лицето И. Г. Х., съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.
Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.
Видно чл. 171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.
В случая извършването на нарушението, а именно, че жалбоподателят е управлявал превозно средство, което не е регистрирано предвид служебното прекратяване на регистрацията, е безспорно установено. Практически това не се и отрича от него. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на знание у жалбоподателя относно прекратяването на регистрацията, и на доказателства, че жалбоподателят е бил уведомен за това обстоятелство. При упражняването на правомощието по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП административният орган действа при обвързана компетентност, т.е. във всеки случай на констатирано с АУАН нарушение от кръга на посочените в разпоредбата, той е длъжен да наложи принудителната мярка, без да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е

било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за липсата на регистрация, както и дали собственикът е бил уведомен за прекратяването на регистрацията.
Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Така прекратената регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.
Административният орган е отнел СУМПС на водача -жалбоподател, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от него автомобил е с прекратена служебно регистрация на 10.03.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на задължителна застраховка ГО. По делото е представена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила от 18.07.2026 г. – един ден след извършване на проверката от полицейските служители, което съставлява нововъзникнало обстоятелство.
Предвид доказателствата за сключена ЗГО, съдът намира, че по същество настъпването на неблагоприятни правните последици от наложената ПАМ са неутрализирани и защитимият обществен интерес - безопасност на движението, не е засегнат. Целите на ПАМ са постигнати и продължаването на ПАМ спрямо жалбоподателя придобива санкционен характер, какъвто не би следвало да има.
При това положение и с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ.
С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, но такива не се претендират, поради което съдът не дължи произнасяне.
Така мотивиран, Административен съд София-град, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. М. Г. срещу Заповед GPAM -2629561/17.07.2026 г. , издадена от старши полицай в 06 РУ –СДВР -И. Г. Х., с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ - на основание чл.171 т.1 Б.3) ГГ) от ЗДВП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: